

Samaritánka

Když žena Samaritánka zjistila, že čelí prorokovi, chtěla vědět o duchovních otázkách: uctívání a nechat své osobní potřeby v pozadí.

Samaritánka

„Žena mu řekla: Pane, vidím, že jsi prorok! “ (Jan 4:19)

Úvod

Evangelista John zaznamenal, že všechno, co napsal, mělo vést jeho čtenáře k přesvědčení, že Ježíš je Kristus, Syn živého Boha, a ve víře mít život v hojnosti

„Tyto však byly napsány, abyste věřili, že Ježíš je Kristus, Syn Boží, a abyste věřili, že budete mít život v jeho jménu.“ (Jan 20:31).

Zejména v příběhu ženy Samaritánky jsou prvky, které dokazují, že Kristus je Syn živého Boha, jak slíbil Syn Davidův v Písmu.

Evangelista Jan zaznamenal, že když Ježíš zjistil, že farizeové slyšeli, že činil mnoho zázraků a že křtil mnohem víc než Jan Křtitel, opustil Judeji a odešel do Galileje (Jan 4: 2–3), což muselo projít skrze Samaří (Lukáš 17:11).

Ježíš šel do města v Samaří zvaného Sychar, jehož území bylo panstvím, které Jákob dal svému synovi Josephovi (Jan 4: 5). Místo, kam Ježíš šel na Sychar, nechal Jákobem vyvrtat studnu.

Evangelista zdůrazňuje Ježíšovo lidstvo tím, že popisuje jeho únavu, hlad a žízeň. Když se zmíníme o tom, že jeho učedníci šli koupit jídlo, pochopíme, že Ježíš potřebuje jíst, že si

sedl, protože byl unavený, a když jsme od Samaritánky žádali o vodu, znamenalo to, že měl žízeň.

Ačkoli přístup evangelisty nebyl zaměřen na to, aby prokázal, že Pán Ježíš žíznil po vodě, protože se ukázalo, že je potřeba oznamovat ženám dobrou zprávu o království, je zřejmé, že Ježíš přišel v těle (1Jo 4 : 2–3 a 2 Jan 1: 7).

Ježíš seděl u Jákobovy studny poblíž šesté hodiny (poledne) (Jan 4: 6, 8), když k fontáně dorazila žena Samaritánka čerpat vodu (pojmenování někoho jménem města bylo nečestné, protože to prokázalo že takový jednotlivec nepatřil do izraelské komunity) a oslovil ho Mistr, který ho oslovil slovy:

– Dejte mi napít (Jan 4: 7).

Postoj Páně k Samaritánovi (žádající o vodu) přinesl to, co ušlechtilí muži a ženy mají nejušlechtilejší: rozum, uvažování (Job 32: 8).

Žena musela položit otázku na základě řady předchozích znalostí. Neformulovala nejskvělejší myšlenku na lidstvo, ale vyvolalo to pro tuto ženu a její lid důležitou otázku:

– Jak mě jako Žida žádáš, abych se napil, že jsem žena Samaritánka? (Jan 4: 9).

Samaritáni byli Židy diskriminováni, ale Ježíš, přestože byl Židem, této otázce nepřikládal důležitost, ale žena v té době sloužila jeho účelu velmi dobře.

V otázce žena zdůrazňuje, že byla ženou a zároveň Samaritánem, to znamená, že tomu muži, který by měl být více žárlivým Židem na jeho vyznání, existovala dvojí překážka.

Samaritánovi v hlavě vyvstávalo mnoho otázek, protože Ježíš ignoroval praktiky a pravidla týkající se judaismu, když žádal o vodu. – Neuvědomil si, že jsem žena a Samaritán? Pije vodu, kterou mu dávám, aniž by se bál kontaminace?

Boží dar

Po probuzení Samaritánova uvažování Ježíš dále stimuloval zájem ženy:

– Pokud znáš Boží dar a kdo je ten, který ti říká: Napij se mě, prosil bys ho a dal by ti živou vodu.

Samaritánka okamžitě nedosáhla dokonalosti Kristových slov, protože neměla žádné zkušenosti s pravdou

„Ale solidní výživa je pro dokonalé, kteří díky zvyku nechávají cvičit své smysly, aby rozeznali dobro i zlo“ (Heb 5:14).

Pokud by Samaritán měl procvičenou mysl, ve skutečnosti by se neptal:

– Pane, nemáš si co vzít s sebou a studna je hluboká; kde tedy máte živou vodu?

Z argumentu můžete vidět, že Samaritánka se zaměřuje na nemožnost dosáhnout vody bez nezbytných prostředků, nicméně nezpochybnila to, co Ježíš řekl o tom, že má živou vodu.

Bez ohledu na počáteční Ježíšův argument o Božím daru analyzovala:

– Jsi větší než náš otec Jacob, který nám dal studnu, která se z ní napila, své děti a dobytek?

Když nabídl jinou alternativu vody než vodu u Jacobovy studny, Samaritánovi se zdálo, že ten neznámý Žid je přinejmenším troufalý, protože se postavil do vyšší pozice než Jacob, který tu studnu zanechal jako dědictví svým dětem a které v té době poskytovaly potřebu mnoha Samaritánům.

Následující otázky vyžadovaly odpověď

– Nemusíte čerpat vodu a studna je hluboká! Kde máte živou vodu?

Ježíš však pracoval na tom, aby „slyšení“ této ženy probudilo slovo Boží, protože jeho návrh dal najevo, že je ve skutečnosti nadřazen samotnému otci Jákobovi.

V tomto bodě Samaritánův nedostatek znalostí byl, protože kdyby věděla, kdo je Ježíš, poznala by současně Boží dar, protože Kristus je Boží dar.

Kdyby věděla, kdo se ptá: – Dej mi napít, Věděl bych, že byl větší než otec Jákob, věděl bych, že Kristus byl zaslíbeným potomkem Abrahama, v němž budou požehnány všechny rodiny země (Gen. 28:14).

Kdyby věděla, kdo je Kristus, viděla by, že skrze vodu, kterou Kristus nabízel, by se ve skutečnosti a podle zákona stala jedním z Abrahamových dětí. Kdyby znala Krista, viděla by, že děti podle těla nejsou dětmi Abrahama, ale dětmi víry, potomky posledního Adama (Krista), který se projevoval světu (Gal 3,26) -29; Řím 9: 8).

Kdyby znala Krista, viděla by, že i když byla součástí posledního, mohla být součástí prvního, protože skrze potomka je možné, aby všechny národy byly požehnány jako věřící Abraham (Mt 19:30).

Kdyby poznala toho, kdo žádal o pití a který mu nabízel živou vodu, viděla by, že je Božím darem, protože je to Kristus, který dává světu život (Jan 1: 4). Viděla, že je veleknězem podle řádu Melchizedeka, kterým mohou všichni lidé z jakéhokoli kmene či jazyka nabízet dary a být přijímáni Bohem.

„Vystoupali jste na výsost, zajali jste zajaté, dostali jste dary pro lidi a dokonce i pro rebely, aby mezi nimi přebýval Pán Bůh “ (Ž 68,18).

Bůh dosvědčil oběť (dary), které obětoval Ábel kvůli tomu, kdo

vystoupá do výšky, zajme zajetí, velekněze ustanoveného Bohem bez začátku a (věčného) konce dne (Žd 7,3), který nabídl se jako Beránek neposkvrněný Bohu a pouze skrze Něho jsou lidé přijímáni Bohem (Žd 7,25).

Denní nutnosti

Otázka ženy: – Jsi větší než náš otec Jacob? byl relevantní, stále mu však neumožňoval identifikovat, kdo je ten muž, který žádá o vodu z Jacobova zdroje a současně nabízí živou vodu

– „Kdo pije tuto vodu, bude znovu žíznit; Ale kdokoli pije vodu, kterou mu dávám, nikdy nebude žíznit, protože voda, kterou mu dávám, se v něm stane zdrojem vody, která skočí do věčného života. “ (Jan 4:14.)

Je překvapivé, že Samaritánka, která měla komplikovanou myšlenku, když si uvědomila, že Ježíš naznačuje, že je větší než otec Jacob, přijala jeho návrh, že má vodu, která by mu zabránila žíznit, přesto vás požádal o vodu studna Jacoba.

Ježíšův návrh byl jasný:

„Kdokoli pije vodu, kterou mu dávám, nikdy nebude žíznit “, a na co chtěl vodu, kdyby měl lepší vodu?

Žena se o Ježíšovu nabídku zajímala, ale její chápání bylo rozmazané.

Co způsobilo, že žena chtěla vodu, kterou jí Ježíš nabídl, přestože Pán měl žízeň?

Odpověď se nachází v Samaritánově žádosti:

– Pane, dej mi tuto vodu, abych už zase neměl žízeň, a nepřijď sem ji čerpat.

V dnešní době je téměř nepředstavitelná práce, kterou tato

žena musela získat. Byla to šestá hodina, kdy žena šla pro vodu, aby zásobila své základní potřeby.

Zatímco v dnešní době se to, co mnozí chápou podle základního, podstatného, liší od toho, co ta žena potřebovala, je možné měřit, kolik toho muž chápe jako základní muddinkové uvažování. Pokud to, co je zásadní, kompromituje pochopení toho, co je navrženo v evangeliu, co záležitosti tohoto života?

Muž, kterého Samaritánka neznala, požádal o vodu a nyní nabídl vodu s nepředstavitelnými vlastnostmi: uhasil svou žízeň, aby už nemusel znovu pít vodu.

Když žena projevila zájem o ‚živou vodu‘, Ježíš řekl:

– Jděte, zavolejte svému manželovi a pojďte sem. Žena odpověděla:

– Nemám manžela. Ježíš odpověděl:

– Řekl jsi dobře: Nemám manžela; Protože jste měli pět manželů a to, co nyní máte, není váš manžel; tohle jsi řekl s pravdou.

Všimněte si, že Ježíš nevydal rozsudek o hodnotách podle stavu ženy, protože sám řekl, že nikoho neposuzuje podle těla, protože nepřišel soudit svět, ale spasit (Jan 8:15); Jan 12:47).

V tomto okamžiku žena poznala Ježíše jako proroka:

– Pane, vidím, že jsi prorok! Je zajímavé, že žena Samaritánka poznala toho Žida jako proroka současně a zároveň překvapivě položila následující otázku:

– Naši otcové uctívali na této hoře a vy říkáte, že Jeruzalém je místem uctívání.

Když Samaritánka zjistila, že Kristus je prorok, nechala

stranou své základní potřeby a začala se ptát na místo uctívání.

Jako Samaritánka velmi dobře znala příběh, který vedl Židy ke nekomunikování se Samaritány. Kniha Ezdráš obsahuje jedno z nedorozumění, která existovala mezi Židy a Samaritány, protože Židé nedovolili Samaritánům pomoci postavit druhý chrám podle Kýrova rozkazu (Ed 4: 1-24) a pobuřování začalo, protože král Asýrie instalovala ve městech Samaří lidi z Babylónu, kteří přišli obývat tuto oblast, a nahradili tak izraelský lid, který byl dříve zajat a který přijal židovské náboženství (2Kr 17:24 srov. Ed 4: 2 a 9-10).

Otázka týkající se umístění tisíciletí (uctívání) era a před prorokem jeho každodenních sporů již není důležitá, protože příležitost byla jedinečná: objevte místo uctívání a jak uctívat.

Je zvědavé vědět, jaká by byla reakce v dnešní době, kdyby křesťan zjistil, že je před prorokem? Jaké by byly otázky pro někoho, kdo se představil jako prorok?

Představuji si, že kdyby dnešní křesťané našli proroka, otázky by byly: – Kdy koupím svůj dům? Kdy budu mít auto? Kdy se budu vdávat? Koho si vezmu? Bude moje dítě muž nebo žena? Kdy splatím své dluhy? Zbohatnu? Atd.

Ale když Samaritánka zjistila, že je před prorokem, chtěla vědět o duchovních problémech a nechat své pozemské potřeby v pozadí. Nebylo důležité vědět, jestli bude mít manžela, nebo přestane chodit k Jacobově studni, aby načerpala vodu. Otázka místa uctívání probíhala po generace a byla to příležitost, kterou si nemůžete nechat ujít.

S prohlášením:

– Vidím, že jsi prorok! můžeme uvažovat, že žena pochopila, co se kutečně děje.

Na rozdíl od jiných Židů, kteří byli upřeni na svou religiozitu, legalismus a rituálnost, nebyli izraelští proroci Židé, kteří by byli vázáni k takovým vazbám.

Bylo to jako říkat: – Ach, teď to chápu! Jste jako Elijah a Elisha, proroci, kteří nebyli proseni o jiné národy, protože oba šli k jiným národům a dokonce vstoupili do domu sirotků, vdov atd. Pouze jako prorok ke komunikaci se samaritánkou, protože Elijah odešel do domu vdovy, která žila v Sareptě, v zemích Sidonu a požádal ho o pití vody:

„Přines mi, prosím, trochu vody k pití ve váze“ (1Kr 17:10).

Eliša zase využil toho, co mu nabídla bohatá žena, která žila ve městě Sunem, která byla podobně pojmenována podle názvu města, jako tomu bylo u Samaritánky (2 Královská 4: 8).

Je nesmírně důležité analyzovat Nikodémovu historii ve srovnání se Samaritánkou, protože před Bohem se muž se všemi morálními a intelektuálními vlastnostmi, jako tomu bylo u Nikodéma, rovná někomu bez jakýchkoli zásluh, jako tomu bylo u Samaritánů žena.

Uctívání

Tehdy Ježíš odpověděl:

– Žena, věř mi, že nastává hodina, kdy ani na této hoře, ani v Jeruzalémě nebudeš uctívat Otce.

Ježíš učil Samaritánku, že nastal čas, protože uctívání již nebylo vázáno na horu, ať už je to hora Jeruzaléma nebo hora Samaří.

Ježíš požádal Samaritánku, aby v něj věřila a řídila se jeho učením

– „Žena, věř mi...“ (v. 21). Poté se zabývá otázkou společnou pro Židy a Samaritány:

– „Zbožňujete to, co nevíte; milujeme to, co víme, protože spása pochází od Židů. “

Ačkoli Samaritáni chápali, že uctívají Boha, přesto Ho uctívali, aniž by ho znali. Podmínkou Samaritánů je to, co apoštol Pavel vykreslil křesťanům v Efezu:

„Pamatuj tedy, že jsi byl dříve pohany v těle a byl jsi nazýván neobřízkou těmi, kteří byli v těle zváni jako obřízka rukou lidí; Že jste v té době byli bez Krista, oddělení od izraelské komunity a cizí smlouvám zaslíbení, bez naděje a bez Boha na světě “ (Ef 2,11-12).

Ochota uctívat Boha nepřináší člověku podmínku pravého ctitele, protože Židé také uctívali a klaněli se tomu, co věděli, protože spása pochází od Židů (Jan 4:22), ale takové uctívání nebylo v duchu a po pravdě (v. 23). Proroci protestovali proti této skutečnosti:

„Neboť Pán řekl: Neboť tento lid se ke mně přibližuje a svými ústy a svými rty mě ctí, ale jejich srdce se ode mě odvrací a jejich strach ze mě sestává pouze z příkázání lidí, v kterém byl poučen “ (Iz 29,13).

Ježíšovo prohlášení se rovná Židům a Samaritánům, protože oba věřili, že uctívají Boha, ale jejich uctívání bylo něco, co vycházelo pouze z úst, ale mimo „ledviny“

„Zasadil jsi je a oni zakořenili; rostou, také přinášejí ovoce; jsi u úst, ale daleko od svých ledvin “ (Jer 12: 2).

Ježíš představuje skutečný koncept uctívání, když říká:

– „Ale blíží se hodina a nyní, když praví ctitelé budou uctívat Otce v duchu a v pravdě; protože Otec hledá ty, kdo ho uctívají “ (v. 23).

Uctívání Boha je možné pouze v duchu a ve skutečnosti, na rozdíl od uctívání rty, které odkazuje na „přístup“ k Bohu pouze rty, má svůj vzhled, srdce však zůstává odcizeno Bohu.

Co Otec hledá? Praví ctitelé, to znamená ti, kdo uctívají v duchu a v pravdě. Podle Písma hledí oči Boží na spravedlivé, věřící na povrchu Země, protože mu mohou sloužit jen ti, kdo kráčí po přímé cestě „Moje oči budou upřeny na věřící země, aby mohli sedět se mnou; Kdo kráčí po přímé cestě, bude mi sloužit “ (Ž 101,6), což kontrastuje se stavem izraelského lidu:

„Přesto mě každý den hledají, těší se, že znají mé cesty, jako lid, který činí právo a neopouští právo svého Boha; žádají mě o práva na právo a těší se, že se dostanu k Bohu. “ (Iz 58: 2).

To znamená, že Bůh je blízký těm, kteří ho vzývají, ale těm, kteří ho vzývají v pravdě „Hospodin je blízko ke všem, kteří ho vzývají, ke všem, kteří ho vzývají v pravdě“ (Ž 145,18). Pouze vyvoláním Boha „v pravdě“ dojde k rozbití nepřátelství a obnovení společenství až do té míry, že se člověk vyrovná s Bohem „A pozvedl nás s sebou a nechal nás sedět na nebeských místech, v Kristu Ježíši“ (Ef 2,6).

Jak vzývat Boha v pravdě? Vstupujeme do dveří spravedlnosti. Pouze ti, kdo vstupují do dveří spravedlnosti, si vyslouží pravou chválu Bohu (Ž 118: 19). Pouze ti, kdo vstupují do Pánových dveří, jsou věrní a spravedliví (Ž 118,20), a pouze na nich jsou oči Páně.

Ježíš objasňuje, že: – „Bůh je Duch a je důležité, aby ti, kdo ho uctívají, ho uctívali v duchu a v pravdě“, proč je Bůh Duch a Ježíš dodává, že slova, která řekl, jsou duch a život (Jan 7:63), proto, aby bylo možné uctívat v duchu a v pravdě, je nutné, aby se člověk narodil z vody a Ducha (Jan 3: 5), aby se narodil ze slov vyslovených Kristem.

Jistota samaritánské ženy

Navzdory každodenní nutnosti získávat vodu, což ukazovalo na pokorný stav ženy, protože neměla otroka, měla naději. Přestože nepatřila k izraelské komunitě, byla si jistá:

– Vím, že přichází Mesiáš (který se nazývá Kristus); až přijde, oznámí nám všechno.

Kde se vzala taková jistota? Takové ujištění nyní pochází z Písma. Její důvěra byla pevná, protože nečekala, že bude mít soukromou studnu nebo vlastního manžela. Písmo neslibovalo finanční ani rodinné zlepšení, ale naznačovalo to, že má přijít Kristus, prostředník mezi Bohem a lidmi, a že lidem oznámí vše, co se týká království Božího.

Vzhledem k důvěře ženy v Písma se Ježíš zjevuje:

– Jsem, mluvím k vám!

Proc. se Ježíš této ženě zjevil, když v jiných biblických pasážích nařídil svým učedníkům, aby nikomu neprozradili, že byl Kristus? (Mt 16:20) Protože skutečným vyznáním je to, co vyplývá ze svědectví, které Písmo vydává o Kristu (Jan 5:32 a 39), a nikoli ze zázračných znamení (Jan 1:50; Jan 6:30).

V tu chvíli dorazili učedníci a byli zmateni, že Kristus mluví se ženou: „V tom přišli jeho učedníci a divili se, že mluví se ženou; ale nikdo mu neřekl: Jaké otázky? nebo: Proč s ní mluvíš? “ (v. 27).

Samaritánka opustila svůj záměr, rozběhla se do města a vyzvala muže, aby prozkoumali, zda je Žid u zdroje Jákoba Kristus „Žena tedy nechala svůj džbán, vešla do města a řekla těm mužům: „Pojďte, podívejte se na muže, který mi řekl všechno, co jsem udělal. Není to Kristus? “ (Str. 28 a 29)

Jelikož byla žena v té době občankou druhé třídy, nevnucovala svou víru, spíše naléhala na muže, aby šli k Ježíši a

analyzovali jeho slova. Měšťané odešli a šli ke Kristu

– „Opustili tedy město a šli k němu“ (v. 30).

Znovu se projeví známky pravého proroka: „A urazili se v něm. Ježíš jim však řekl: „Není proroka bez cti, kromě jeho země a jeho domova. “ (Mt 13:57). Mezi cizinci byl Ježíš poctěn jako prorok, odlišný od své vlasti a domova (Mt 13:54).

Učedníci prosili Mistra:

– Rabí, jez. Ježíš jim odpověděl:

– Mám k jídlu jídlo, které nevíš.

Jejich koncepce byla stále zaměřena na lidské potřeby. Tehdy jim Ježíš prohlásil, že má „hlad“ dělat vůli svého Otce a dělat svou práci. Co by to bylo za práci? Odpověď je v Janovi 6, verši 29:

– „Toto je dílo Boží: věřte v toho, kterého poslal“.

Zatímco jeho učedníci věděli, jak číst časy, kdy byl tento svět zasazen a sklizen (Jan 4:34), Ježíš „viděl“ bílá pole pro Otcovu sklizeň. dostávali jejich mzdu ve světě a sklizeň věčného života již začala a rozsévač i sekačka se radovali z vykonaného díla (v. 36).

Ježíš cituje rčení: – „Jeden je rozsévač a druhý je sekačka“ (v. 37) a varuje své učedníky, že byli pověřeni sklízet na polích, která nepracovali (v. 38). O jaká pole jde? Pole, která Ježíš viděl jako připravená na sklizeň, byli pohané. Nikdy nepracovali mezi pohany, nyní byli pověřeni pracovat mezi pohany, protože jiní již udělali tohoto pána, to znamená, že někteří proroci jako Elijah a Elisha šli k pohanům, aby předznamenali poslání, které měli vykonávat (v. 38).

Kvůli svědectví ženy, která řekla:

– Řekl mi všechno, co jsem udělal, mnozí Samaritáni věřili

v Krista. Jako? Protože řekla:

– Řekl mi všechno, co jsem udělal, Ježíš šel do (Samaritáni) a zůstal s nimi dva dny a oni mu věřili kvůli jeho slova (Jan 4:41).

Nevěřili v Krista pouze prostřednictvím svědectví ženy, ale věřili, protože když slyšeli, jak jim Kristus ohlašuje nebeské království, věřili, že je skutečně Spasitelem světa (Jan 4:42).

zkreslení

Zatímco účelem Písma a Krista bylo, aby lidé věřili, že je Spasitelem světa, Božím Beránkem, který snímá hřích světa atd., V dnešní době existují různé typy evangelií, která nepodporují skutečné dílo Boží, to znamená: že lidé věří v Krista jako Božího vyslance.

Jejich nadějí není pro budoucí svět, ve kterém přijde Kristus a vezme si s sebou ty, kteří věří (Jan 14: 1-4), ale bude se zaměřovat na věci a touhy tohoto světa.

Mnoho falešných učitelů upozorňuje neopatrné tím, že poukazuje na jejich každodenní potřeby. Proč? Protože potřeby lidí zatemňují uvažování a nedovolí jim analyzovat základní logické otázky. Řeč falešných učitelů vždy ukazuje na potřeby každodenního života zmást neopatrné, protože jejich projevy jsou marné.

Jsou lidé, kteří se obklopí učiteli podle svých zájmů a kteří se obracejí k bájám (2. Tim. 4: 4). Jiní považují Krista za zdroj zisku a společně se rozhodují pro ty, kteří chtějí zbohatnout (1 Tim 6: 5-9).

Existují však i lidé, kteří mají zdání zbožnosti, což je jen jiné náboženství, protože jejich poselství je zaměřeno na

sirotky a vdovy, bojující za věc chudých a potřebujících hmotné statky, ale popírají účinnost evangelia , protože odporují zásadním pravdám, jako je budoucí vzkříšení z mrtvých a Ježíšův návrat (2 Tim 2:18 a 3: 5;)

„Proč, jaká je naše naděje, radost nebo koruna slávy? Nejsi také před naším Pánem Ježíšem Kristem při jeho příchodu? “
(1T 2:19).